

הנהיג תקנת איזור דאן הרבי

שערי השוקה

[*] אע"פ ששנים פטורות ב"ר. וכתב בשאגת אברהם סימן קד שינוי נאיר לאיש לתקע לאשה משמחה היא לצדקה או אשה לאשה. וע"ש סימן קו ששומר להוציא לולב או שוקר לרה"ר לצדק אשה שתטל לולב או חשטע תקיעה שוקר. וע"ש סימן קו ששוקר להוציא לרה"ר לצדק איש שהוא ספק אם תקע אם לא תקע וכן לטטטום. והיה לולב. עכ"ל. והסתייב כתב שהוא ספק דספק דאורייתא להסירא סדאורייתא. ואנו נאמרינן דדק סדורבנו. אי"כ כגון אסור. וע"ש סימן קח ששומר להוציא השוקר לרה"ר לצדק קטן. ונגם לאיש ששטע תקיעה דמלשב אסור להוציא לצדק תקיעה דמוסר. וכן אסור להוציא הלולב לצדק נעוצי הטלל סאסור דקבר נא י"ח סן התורה. ע"ש.

- (א) הנהיג הנהיג הנהיג (הנהיג)
- (ב) הנהיג הנהיג הנהיג
- (ג) הנהיג הנהיג הנהיג (הנהיג)
- (ד) הנהיג הנהיג הנהיג
- (ה) הנהיג הנהיג הנהיג

הנהיג תקנה (אויב דיקהל הלבית - רה"ה)

בביה"ל (סי' תקיח סעי' א ר"ה הצורכים) כתב "ומוכח מתוס' כתובות דף ז. דאפי' הי' רק לצורך מצוה דרבנן נמי מותר, ע"ש היטב" ע"כ, והוא דלא כדברי השאג"א, ולפ"ז ודאי דבשביל קטן מותר להוציא לולב או שופר ברה"ר. וכן לענין נשים, יעויין בשו"ע הרב (סי' תקפט סעי' ב) שכתב "אע"פ שהנשים פטורות מ"מ אם רצו לתקוע בעצמן הרשות בידן ואע"פ שהתקיעה ביו"ט בתנאי אסורה מד"ס, מ"מ כדי לעשות נחת רוח לנשים התירו להן איסור קל כזה שאין בו אפי' משום שבות גמור אלא משום עובדין דחול, וכן אדם אחר שיצא כבר ידי חובתו מותר לתקוע להן, ומותר להוציא השופר לרה"ר כדי לתקוע להן וכו'" ע"כ, וע' שו"ת אג"מ (או"ח ח"ג סי' צד) שהאריך לתמוה על דברי השאג"א, וכתב דברא"ש (ר"ה דף לג בשם ראב"ה) מפורש דמותר בכה"ג, ובדעת תורה להגאון מהרש"ם (סי' תקפט סעי' ב ד"ה) הביא בשם שיורי ברכה (סק"ב) שחולק על השאג"א, וכן מפורש בשו"ת הרדב"ז (תשו' כת"י או"ח סוף סי' סד), ואמר מו"ר שליט"א שכבר נהגו כל העולם להקל בזה, ואין צריך להחמיר כלל, עכ"ד.

ובאמת יש להעיר על דברי השאג"א ממ"ש הרמ"א (סי' תרנא סעי' א) "והמדקדק יאחזו הלולב בידו כשנכנס מביתו לבית הכנסת גם בשעת התפילה, וכן יחזירו לביתו כדי לחבב המצוה" ע"כ, ומשמע שמשום חיבוב מצוה יש לטלטלו לביתו, ומשמע דאף ברה"ר מותר, ולכאוי' תקיעת שופר הנשים לא גרע מחיבוב מצוה כזה.

הנהיג סי' תקע"ז

* ואם קול הקרה שמעו לא יצאו. עין במשנה ברורה שדבר זה הלוי לפי עמק הבור והתרחקו ממנו. וכתב הש"ז, דלפי זה אפלו בתוקע בבית הכנסת רש עומדים בחוץ קצה רחוק ממנו. יש קנה גס"פן שיזכור הכנסה לפי הרחוק מפיח הכנסת. עין שם. [ואין להקשות על דבריו ממתניתין ולא אשכח דינא דקול הקרה אלא בבור ודוח, ואם איתא, הנה לה למקלל גם בית הכנסת בהדיהו ולענין עומד מחוץ לו ברחוק מקום, וכמו דמביא בסיפא 'אחורי בית הכנסת' לענין כננה, ומשמע סוף דלא שיקא קלל דינא דערבוב קלא בבית ואפלו ברחוק מקום? יש לומר דרצה להשמיענו להפוך, דאפלו בעומד סמוך לו ממש ושמע קול השופר כדאי. יציר גס"פן דלא יצא כגון היקא שלא כון לבו, ודחוק]. ונראה מהש"ז דמפרש 'קול הקרה' קול חלוש, וקול הנשמע מחוץ לבנין ומרחוק אינו קל" כד חוק כמו קול שושמע סגור ומבוקים. אכל לעניות דעתי, וקול הקרה האמור לענין שופר פרושו קול מערוב, וקלשנא דגמרא בסוגין: ליפוק בתחלת תקיעה מקפה דליצרב קלה. וקול כזה אינו נשמע מחוץ לבנין שעל גבי קרקע ואפלו בעומד רחוק ממנו, אלא בקול שיצא מפחת הקרקע, וכן מצאתי להקרא לרבנו מנחם. וזה לשונו על מה שקבץ הרמב"ם 'בור ומערה': אמר הקשרש, בור הוא כחסינה והוא צגל, ומערה הוא מקרה בקרוי ומרבעת, ודרך אלה המקומות, כשאדם צועק ומדבר או תוקע בהן. שמתבלבל הקול ונראה קאלו אחר מדבר כנגדו, ואותן העומדים בבור וכו' לפי שהקול אינו מתבלבל להם, אכל העומדים בחוץ אסור אלא בבור, אכל במקומות שרים פשיטא דלא שני לן בין עומדים בקרוב או ברחוק, דכל שמיצע להם הקול לעולם קול שופר הם שומעים, ואם הם רחוקים יותר גם הקול לא שמעו. ע"ש. ומכל מקום למעשה אין לזוז מדברי הש"ז, שקל האחרונים העתיקו דבריו להלכה, דהשומע קול שופר מאחורי בית הכנסת